Знищення історичного Києва забудовниками: Мінкульт повернув правила часів Януковича й валить все на Кличка, а той - на Верховну Раду

Читать на русском

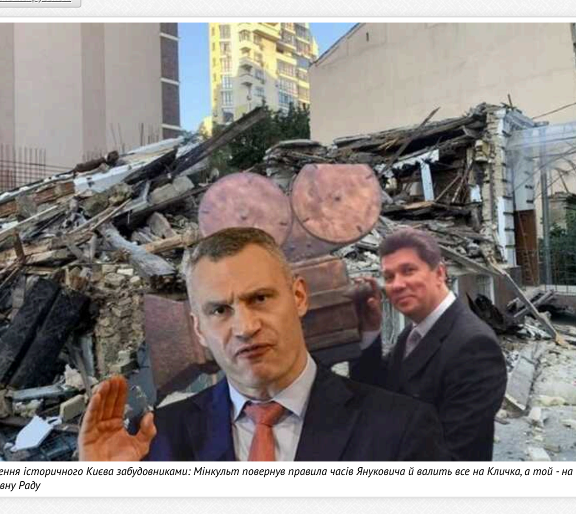

Знищення історичного Києва забудовниками: Мінкульт повернув правила часів Януковича й валить все на Кличка, а той - на Верховну Раду

Наказ Мінкульту позбавив громадян права захищати культурну спадщину, київська влада теж не дуже переймається історичними будівлями, мафія забудовників потирає руки й руйнує все, до чого дотягнеться.

У столиці на вихідних спалахнув скандал. Знесли садибу Зеленських. Мер Києва Віталій Кличко вже встиг назвати те, що відбулося, «цинічною провокацією» і зазначив, що профільний департамент КМДА за кілька днів до того відправив до Мінкульту документи, аби захистити будівлю і надати статус пам'ятки:

«Активісти приходять під будівлю мерії. Мовляв, «Кличко зніс пам'ятку». Але чому обурені демонстранти не йдуть і не ставлять питань парламенту, який вже понад 5 років так і не ухвалив поданий містом законопроєкт, щоб столиця мала важелі впливу на недобросовісних власників старовинних будівель? Чому не звертаються до уряду, від якого місто вже стільки років вимагає повернути у власність громади будинок Сікорського, який перебуває на балансі Міноборони. Той же Кабмін заблокував передачу громаді Гостинного двору, який місто разом з активістами повернуло з приватної власності в державну. А пам'ятка теж стоїть без реконструкції і руйнується».

Відповідь від в.о. міністра культури Ростислава Карандєєва не забарилася. Він назвав це неправдивими закидами, звинуватив у всьому столичну владу, яка неналежно працює на цьому напрямку.

> **Ростислав Карандєєв**
> about 2 years ago
>
> Вважаю за потрібне відреагувати на допис Київського міського голови Віталій Кличко щодо знесення «Садиби Зеленського», де автор також намагається описати ситуацію навколо ще декількох об'єктів культурної спадщини та робить відверто неправдиві закиди на адресу Міністерства культури та інформаційної політики.
>
> По-перше, від Департаменту охорони культурної спадщини Київська міська державна адміністрація - КМДА за останні два роки до Міністерство культури та інформаційної політики... See more
>
> 130 · 18 · 15

Тим часом, вчора, 22 липня, Консультативна рада Департаменту охорони культурної спадщини КМДА вже втретє (!) не підтримала включення садиби Зеленських 1890 р. до Переліку памяток м. Києва. Про це повідомив активіст Дмитро Перов.

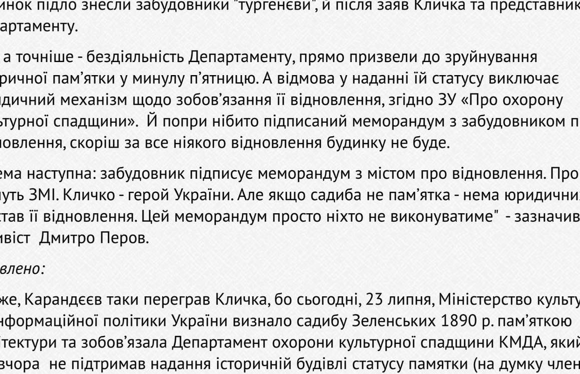

Вперше облікову документацію подала ГО "Мапа Реновації" у грудні 2022 р. Вдруге доопрацьований пакет документів розглядався в квітні 2024 р. Втретє уже нова облікова від ГО "Спадщина" була розглянута 22 липня 2024 р. Вже після того, як будинок підло знесли забудовники "тургенєви", й після заяв Кличка та представників Департаменту.

Дії, а точніше - бездіяльність Департаменту, прямо призвели до зруйнування історичної пам'ятки у минулу п'ятницю. А відмова у наданні їй статусу виключає юридичний механізм щодо зобов'язання її відновлення, згідно ЗУ «Про охорону культурної спадщини». Й попри нібито підписаний меморандум з забудовником про відновлення, скоріш за все ніякого відновлення будинку не буде.

"Схема наступна: забудовник підписує меморандум з містом про відновлення. Про це пишуть ЗМІ. Кличко - герой України. Але якщо садиба не пам'ятка - нема юридичних підстав її відновлення. Цей меморандум просто ніхто не виконуватиме" - зазначив активіст Дмитро Перов.

Оновлено:

Схоже, Карандєєв таки переграв Кличка, бо сьогодні, 23 липня, Міністерство культури та інформаційної політики України визнало садибу Зеленських 1890 р. пам'яткою архітектури та зобов'язала Департамент охорони культурної спадщини КМДА, який ще вчора не підтримав надання історичній будівлі статусу памятки (на думку члена ради Богдана Кодушка, вона не має жодної - ані історичної, ані архітектурної, ані культурної - цінності.) внести її до Переліку памяток м. Києва.

Відповідно до ст. 21 Закону України «Про охорону культурної спадщини», тепер власник буде зобов'язаний відновити будівлю в первісному вигляді. Інакше - її буде повернуто до державної або комунальної власності міста.

Тим часом правоохоронці оголосили підозру власникові будівлі, за вказівкою якого у Києві знесли садибу Зеленських — історичну будівлю кінця XIX століття. Наразі слідчі оголосили власникові будинку про підозру за ч. 1 ст. 388 Кримінального кодексу України — умисне пошкодження та знищення майна, на яке судом накладено арешт. Санкція статті передбачає штраф від 17 000 до 68 000 гривень або виправними роботами на строк до двох років, або обмеженням волі на той самий строк, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого.

Насправді знесення садиби Зеленських – це привід подивитися на проблему захисту культурної спадщини ширше, зазначає видання "Главком".

Ворог намагається знищити історію України і культурну спадщину. Тому захист пам'яток – один зі стовпів захисту національної безпеки і збереження національної ідентичності. Коли забудовник, у якого знайшли російський шлейф, нищив у центрі Києва будівлю «Квіти України», то кияни змогли захистити її. Вони домоглися того, щоб будівлі оперативно дали статус пам'ятки. Тоді допоміг Мінкульт, діяли інші правила.

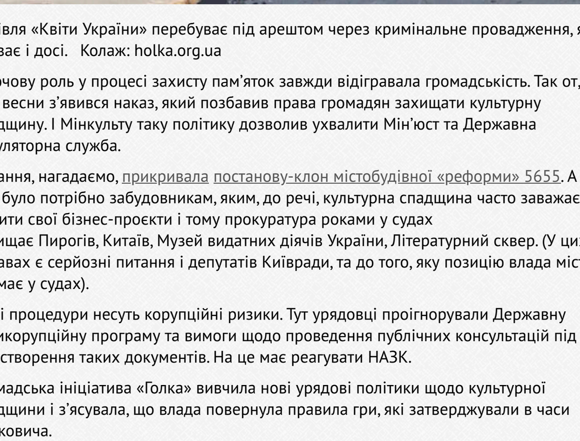

Будівля «Квіти України» перебуває під арештом через кримінальне провадження, яке триває і досі. Колаж: holka.org.ua

Ключову роль у процесі захисту пам'яток завжди відігравала громадськість. Так от, цієї весни з'явився наказ, який позбавив права громадян захищати культурну спадщину. І Мінкульту таку політику дозволив ухвалити Мін'юст та Державна регуляторна служба.

Остання, нагадаємо, прикривала постанову-клон містобудівної «реформи» 5655. А це теж було потрібно забудовникам, яким, до речі, культурна спадщина часто заважає робити свої бізнес-проєкти і тому прокуратура роками у судах захищає Пирогів, Китаїв, Музей видатних діячів України, Літературний сквер. (У цих справах є серйозні питання і депутатів Київради, та до того, яку позицію влада міста займає у судах).

Нові процедури несуть корупційні ризики. Тут урядовці проігнорували Державну антикорупційну програму та вимоги щодо проведення публічних консультацій під час створення таких документів. На це має реагувати НАЗК.

Громадська ініціатива «Голка» вивчила нові урядові політики щодо культурної спадщини і з'ясувала, що влада повернула правила гри, які затверджували в часи Януковича.

Статус пам'ятки і роль громадян

Коли будівля внесена у Державний реєстр нерухомих пам'яток України, то якщо хтось її руйнуватиме – це кримінал. Більше того, власник має таку будівлю берегти. Це передбачено законом «Про охорону культурної спадщини».

Як тільки забудовник дізнається про те, що будівлі можуть надати статус пам'ятки – її можуть швидко знести. Тоді не буде чого вносити у Реєстр і замість історичної будівлі буде якась комерційно вигідна нерухомість. Саме це і сталося з «Квітами України» у центрі Києва. Незадовго до того, як будівля потрапила у Реєстр – фасад встигли знищити.

Для того, щоб подібне не відбувалося, є спеціальний статус «щойно виявлений об'єкт культурної спадщини». Він дозволяє будівлі «дожити» до того часу, як пройдуть необхідні процедури і будівлю внесуть у Держреєстр пам'яток. У цей проміжний період споруда потрапляє до спеціального переліку. І за її руйнування тоді теж передбачена кримінальна відповідальність.

Процедура у таких випадках дійсно мала б бути максимально простою та швидкою. Але далеко не кожна історична будівля має значну культурну цінність, щоб отримати статус пам'ятки. Тому є ризики зловживань банального здирництва з власників рядових історичних будівель.

Через це треба встановити жорсткі строки до органів охорони культурної спадщини, які готують документи для розгляду питання внесення об'єкта до Реєстру.

Мінкульт, коли 11 років тому вирішив змінити радянські правила, затвердив новий Порядок, який не передбачав участі громадськості у таких процесах. При цьому громадськість мала можливість… добитися прямо протилежного – зняти з будівлі охоронного статусу. Можемо припустити, що цю лазівку залишили в інтересах забудовників, які могли знайти «правильну громадськість», яка ініціює зняття статусу пам'ятки з потрібного об'єкту.

Справжня революція відбулася після президентських виборів 2019 року, коли Мінкульт ще за прем'єра Володимира Гройсмана, затвердив нову редакцію Порядку. І ось тут нарешті з'явилася громадськість, коли мова йде про внесення об'єкта до Переліку і надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини. Список документів, які для цього треба було подати, зменшили до мінімуму. Варто було мати лише фотофіксацію об'єкта та історичну довідку, яку мала підписати людина з науковим ступенем з відповідною спеціальністю (мистецтвознавство, архітектура, історія тощо).

Відмовити можна було тільки за відсутності документів або відсутності в історичній довідці обґрунтувань автентичності об'єкта або його цінності.

Але тут був дуже суттєвий недолік. Строки розгляду звернення громадян не встановили. А затягування з розглядом документів – це шанс власнику знищити або реконструювати об'єкт так, як він того і хотів.

Але навіть за таких умов вихід був. Громадськість могла подавати документи до Мінкультури на присвоєння статусу пам'ятки місцевого значення без розгляду питання на рівні державних адміністрацій.

Це потребувало додаткового виготовлення облікової картки та акту стану збереження об'єкта. Але зробити це – цілком реально. Наприклад, саме у такий спосіб було зупинено руйнування модерністської будівлі павільйону «Квіти України» у Києві.

Колишній міністр культури Олександр Ткаченко пішов у відставку рік тому. З того часу міністерство очолює виконуючий обов'язків Ростислав Карандєєв. Навесні Мінкульт змінив Порядок.

Як Мінкульт заблокував участь громадян?

Відтепер профільні громадські організації не можуть за власної ініціативи готувати документацію для внесення об'єкта до Переліку. Вони мають звернутися до відповідного органу охорони культурної спадщини, подавши Картку виявлення об'єкта культурної спадщини.

Тут вже з'явилися строки для розгляду – 10 робочих днів є, аби орган прийняв рішення щодо віднесення чи невіднесення об'єкта до нерухомих об'єктів культурної спадщини і необхідності складання на нього облікової картки. Але як саме це рішення має прийматися і які підстави «невіднесення» – новим Порядком не врегульовано.

Уже на цьому етапі чиновники в інтересах власника потенційно цінного об'єкту можуть повністю заблокувати ініціативу громадськості – без зареєстрованої Картки неможливо здійснити подальші процедурні кроки.

І головне, за те, що об'єкт не потрапив вчасно до Переліку, індивідуальної відповідальності більше немає. Знову все ховається за колективною безвідповідальністю. Чиновник мав би просто перевірити правильність підготовки документів, як це було з 2019 року, а тепер ці документи має розглядати Консультаційна раді при органі охорони культурної спадщини. По суті, якщо дивитися на процедуру, то ми повернулися до редакції, затвердженої у часи Януковича.

І така рада має перевірити наявності в об'єкту цінності та відповідність його критеріям для пам'яток. І якщо рада приймає колегіально рішення, що об'єкт не відповідає вимогам до пам'яток, то орган охорони культурної спадщини відмовляє у внесенні будівлі до Переліку.

Такі ради діють на підставі типового положення, яке затверджене Мінкультом в епоху Леоніда Кучми. Тому ніякого впливу громадськості на формування Консультативної ради не передбачено – її склад на власний розсуд затверджує керівник органу охорони культурної спадщини, який одночасно і є головою цієї ради. Ніякої прозорості і відкритості її роботи також не передбачено.

Тобто, маємо колегіальний орган, що за закритими дверима може прийняти будь-яке рішення шляхом голосування, тим самим знявши відповідальність з чиновників за їх наступні дії. Ризик значно посилюють затверджені Кабміном критерії до пам'яток, що являють собою набір суб'єктивних понять та неконкретних вимог.

Наприклад, об'єкт повинен «значною мірою зберегти свою форму та матеріально-технічну структуру, історичні культурні нашарування». «Значною мірою», це на скільки? Для когось вистачить і 10%, а для когось потрібно 90%. Чим «значний вплив» на розвиток культури відрізняється від просто «впливу»? Як переконатися, що певні люди чи події зробили саме «значний внесок» у розвиток культури, а не просто «внесок»?

Все це дозволяє легко маніпулювати цінністю об'єкта і не нести за це відповідальності. Єдине, що може тут врятувати – це відбір в експертні та консультативні органи відомих незалежних спеціалістів та повну відкритість у їхній роботі.

Підхід з обов'язковою перевіркою відповідності об'єкта критеріям для пам'яток на стадії внесення у Перелік є доречним у наших реаліях, бо це може стати потужним запобіжником від побудови корупційних схем для здирництва з власників будівель.

Але перевірка має бути побудована без зазначених вище корупційних ризиків. Запропонований Мінкультом варіант точно не мінімалізує цих ризиків і разом з цим дозволить знищувати культурну спадщину.

Якщо на рівні державних адміністрацій хтось буде блокувати внесення споруди до Переліку, то до Мінкульту вже звертатися не можна, як це було раніше.

Залишилися лише окремі відголоски старих можливостей, на кшталт права Мінкультури направити облікову документацію із відповідним протоколом Експертної комісії до уповноваженого органу для прийняття рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Переліку.

При цьому розглядаються виключно питання про внесення до Реєстру щойно виявлених об'єктів культурної спадщини та об'єктів, що набули статус пам'ятки за старим законодавством. Тож регулювання повертається до того стану, яким було у часи Януковича.

Як протягували потайки нові зміни?

Громадськість не знала про наміри Міністерства. Все відбувалося під виглядом виконання Державної антикорупційної програми (захід 2.5.2.1.4), що передбачала лише внесення змін в існуючий Порядок. І не будь-яких змін, а цілком конкретних: моніторингу та контролю у разі затримок понад три роки з розглядом питань про внесення до Реєстру об'єктів з Переліку, і приведення Порядку у відповідність до законів про заборону пропаганди тоталітарних режимів та російської імперської політики.

При цьому, згідно з Державною антикорупційною програмою, проєкт такого наказу Мінкульту мав пройти громадські обговорення (захід 2.5.2.1.5). Міністерство навіть це передбачило в Орієнтовному плані консультацій на 2023 рік, а потім і у плані на цей рік, коли підготовка проєкту наказу затягнулася (пункти 5 та 3 відповідно).

НАЗК поки на запит «Голки» не надало відповідь. Щойно вона надійде – вона буде оприлюднена.

Слід додати, що Порядок є регуляторним актом. У 2019 році, коли чинний в.о. міністра культури Карандєєв був держсекретарем у Мінкультури, проєкт попередньої редакції Порядку проходив всі процедури, як регуляторний акт, подавався на погодження у Державну регуляторну службу, та був нею погоджений.

Але обов'язкові консультації з громадськістю Мінкульт перед виданням наказу цього разу не проводив.

Такі порушення Мінкульт пояснив НАЗК наявністю листа Державної регуляторної служби, що «проєкт акту не містить норм регуляторного характеру, а його прийняття не потребує проведення процедур передбачених законом України «Про засади державної регуляторної політики…».

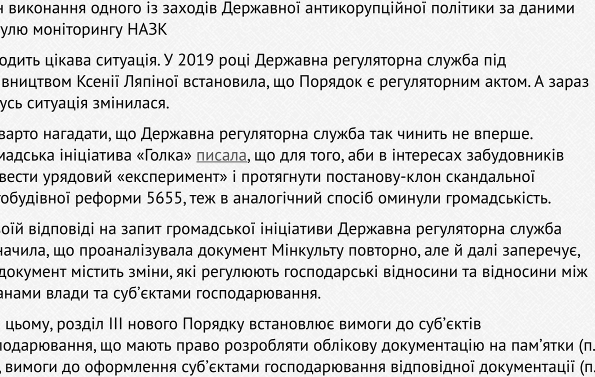

dap.nazk.gov.ua/zahid/466/

СТАН ВИКОНАННЯ

ХІД/ РЕЗУЛЬТАТ ВИКОНАННЯ:

За інформацією МКІП, наданою в межах моніторингу виконання ДАП у 3 та 4 кварталах 2023 року: з метою здійснення широким колом фахівців обговорення проекту наказу МКІП щодо внесення змін до порядку обліку об'єктів культурної спадщини та отримання відповідних коментарів і пропозицій, МКІП проведено обговорення проекту змін на черговому засіданні Науково-методичної ради з питань охорони культурної спадщини МКІП, яке відбулося 26.07.2023 року.

Водночас проведення обговорень лише із залученням Науково-методичної ради, що є постійно діючим консультативно-дорадчим органом МКІП, не може вважатися громадським, оскільки не передбачає участі інших заінтересованих сторін.

За інформацією МКІП, наданою в межах моніторингу виконання ДАП у 1 кварталі 2024 року: було прийнято Наказ МКІП від 01.03.2024 № 158 «Про внесення змін до Порядку обліку об'єктів культурної спадщини», який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 21 березня 2024 р. за № 425/41770 (далі – Наказ № 158).

Орієнтовним планом МКІП щодо проведення консультацій з громадськістю на 2024 рік, затвердженим наказом Міністерства культури та інформаційної політики України від 18.01.2024 № 27 (далі – План консультацій) дійсно було передбачено проведення електронних консультацій з громадськістю щодо проекту Наказу № 158 у І кварталі 2024 року (п. 3 Плану консультацій). Водночас, на офіційному веб-сайті МКІП не міститься інформації про оголошення відповідного громадського обговорення (електронних консультацій) у звітному періоді, як і не міститься інформації (зокрема, у формі звіту) за результатами проведення відповідного громадського обговорення. Відповідно, відсутня також будь-яка інформація про доопрацювання (у разі потреби) проекту Наказу № 158.

Щодо цього МКІП надано таку інформацію: «МКІП листом від від 25.12.2023 № 06/35/11495-23 звернулось до ДРС з метою отримання інформації про наявність в проекті наказу ознак регуляторного акту для подальшої його публікації та проведення громадського обговорення. ДРС листом від 11.01.2024 №157/20-24 було повідомлено МКІП що проект акту не містить норм регуляторного характеру, а його прийняття не потребує проведення процедур передбачених ЗУ "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності". З огляду на це, МКІП не публікувало та не проводило громадське обговорення проекту акту.

Датою видачі наказу є 01.03.2024, а дата подання на державну реєстрацію лист від 05.03.2024 №05/35/2102-24».

Таким чином, МКІП у звітному періоді не проводилося громадське обговорення та не оприлюднювалися його результати, однак Наказ від 01.03.2024 № 158 було подано на державну реєстрацію 5 березня 2023 року, у зв'язку з чим даний захід є таким, що виконаний частково та невчасно.

Стан виконання одного із заходів Державної антикорупційної політики за даними модулю моніторингу НАЗК

Виходить цікава ситуація. У 2019 році Державна регуляторна служба під керівництвом Ксенії Ляпіної встановила, що Порядок є регуляторним актом. А зараз чомусь ситуація змінилася.

Тут варто нагадати, що Державна регуляторна служба так чинить не вперше. Громадська ініціатива «Голка» писала, що для того, аби в інтересах забудовників провести урядовий «експеримент» і протягнути постанову-клон скандальної містобудівної реформи 5655, теж в аналогічний спосіб оминули громадськість.

У своїй відповіді на запит громадської ініціативи Державна регуляторна служба зазначила, що проаналізувала документ Мінкульту повторно, але й далі заперечує, що документ містить зміни, які регулюють господарські відносини та відносини між органами влади та суб'єктами господарювання.

При цьому, розділ ІІІ нового Порядку встановлює вимоги до суб'єктів господарювання, що мають право розробляти облікову документацію на пам'ятки (п. 3.3), вимоги до оформлення суб'єктами господарювання відповідної документації (п. 3.2, 3.4-3.6) та порядок її передачі Замовнику (п. 3.7).

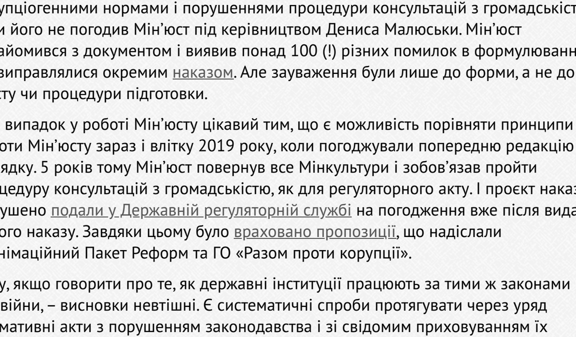

Крім того, запропоновані Зміни визначають умови добровільної участі громадськості, їх об'єднань, наукових установ та закладів культури у сфері охорони культурної спадщини, а також фізичних осіб, визначених пунктом 2.4 цих Змін.

Отже, за позицією ДРС, затверджені наказом 158 зміни не впливають та не встановлюють нового правового регулювання господарських відносин у сфері охорони культурної спадщини, а також не регламентують будь-яких нових адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Таким чином, відповідно до статті 1 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», зазначені Зміни затверджені наказом 158 не містять ознак регуляторного акта.

Водночас інформуємо, що відповідно до пункту 3 Орієнтовного Плану Міністерства культури та інформаційної політики України щодо проведення консультацій з громадськістю на 2024 рік затвердженому наказом Міністерства культури та інформаційної політики України від 18.01.2024 № 27 строки проведення консультацій з громадськістю було заплановано на І квартал 2024 року.

В той же час, ДРС не володіє інформацією щодо дотримання МКІП строків виконання зазначеного Орієнтовного плану.

З повагою

Голова Державної регуляторної служби України — Олексій КУЧЕР

Державна регуляторна служба України
№ 184/0/36-24 від 18.07.2024
Підписав: Кучер Олексій Володимирович
Сертифікат: 6FA97849F1B2570D040000008869000025DF0300
Дійсний: з 12.06.2024 11:11:30 по 12.06.2025 11:11:30

Уривок з відповіді Державної регуляторної служби

Але наказ Мінкульту ніколи б не вступив у дію з усіма описаними вище корупціогенними нормами і порушеннями процедури консультацій з громадськістю, якби його не погодив Мін'юст під керівництвом Дениса Малюськи. Мін'юст ознайомився з документом і виявив понад 100 (!) різних помилок в формулюваннях, які виправлялися окремим наказом. Але зауваження були лише до форми, а не до змісту чи процедури підготовки.

Цей випадок у роботі Мін'юсту цікавий тим, що є можливість порівняти принципи роботи Мін'юсту зараз і влітку 2019 року, коли погоджували попередню редакцію Порядку. 5 років тому Мін'юст повернув все Мінкультури і зобов'язав пройти процедуру консультацій з громадськістю, як для регуляторного акту. І проєкт наказу вимушено подали у Державній регуляторній службі на погодження вже після видання самого наказу. Завдяки цьому було враховано пропозиції, що надіслали Реанімаційний Пакет Реформ та ГО «Разом проти корупції».

Тому, якщо говорити про те, як державні інституції працюють за тими ж законами під час війни, – висновки невтішні. Є систематичні спроби протягувати через уряд нормативні акти з порушенням законодавства і зі свідомим приховуванням їх проєктів від громадськості. Ключові державні органи, що мають забезпечувати контроль за дотриманням законодавства при нормотворчості, діють прямо протилежно і забезпечують дах нормативним оборудкам низки міністерств.

Начальниця управління погоджувально-дозвільної документації Мінкульту Наталія Войцещук у коментарі зазначає: «Нові зміни до порядку обліку навпаки зробили процедуру більш послідовною, публічною та більш відкритою для залучення фахівців у сфері охорони культурної спадщини. Так, можливо, що не всі можливі випадки і ситуації були при цьому враховані. Тому ми уважно розглянемо і промоделюємо висловлені зауваження та ризики аналітиків.

Також зауваження та пропозиції з'являться (і вони вже є) від органів охорони та розробників облікової документації, ініціаторів подання об'єктів у процесі практичної реалізації цієї версії Порядку обліку, особливо у зв'язку з тестуванням Інформаційно-комунікаційної системи обліку нерухомих об'єктів культурної спадщини України «Державний реєстр нерухомих пам'яток України».

Георгій Могильний, аналітик громадської ініціативи «Голка»

Чи могло таке варварство статися у будь-якій з європейських столиць?! Ніколи!

А ми ж так прагнемо в Євросоюз - але наразі не здатні побороти корупцію та байдужість навколо себе…

Мова про знищення історичної цінності — старовинної садиби Зеленських у давньому центрі Києва, яку зруйнували просто на наших з вами очах.

Хмари наживи затьмарили небо совісті — якої, можливо, і не було ніколи…

Поки захисники-герої на фронті боронять нашу країну і наші цінності, інші швидко, нице і без перешкод розмолотили у купу будівельного сміття одну з найстаріших споруд міста, що входила до «Списку історичних будинків, які потребують додаткового захисту».

Збудована у 1890-му, садиба лишалася останнім дерев'яним будинком на вулиці Кониського (раніше Тургенєвської). Вона пережила Першу Світову і Жовтневий переворот, УНР, Гетьмана й Директорію, більшовицьку окупацію і гітлерівську навалу. Дожила до Незалежності та Євромайдану. Але загинула у невірній битві з людською жадібністю й безпринципністю, не від рук чи обстрілів наших зовнішніх ворогів, а від рук ворогів внутрішніх, які мають нахабство називати себе «українцями»!

Мені судилося народитись у Києві. Як і моїм батькам, і дідам. Тут, у центрі нашої столиці, пройшло моє дитинство, тут я знаю кожний провулок, кожну арку. Тому будь-яка травма, що її наносять моєму місту мародери-забудовники, відгукується болем у серці.

Мої батьки також ніжно любили Київ і не давали його скривдити. Колись, на початку 2010-х, рейдери планували зруйнувати Олександрівську лікарню та сквер, який колись саджав мій прадід, академік Олександр Олександрович Богомолець, і де його потім поховали. Тоді мій тато, Вадим Якимович Березовський, у свої майже 80 років, очолив спротив киян і оголосив справжню партизанську війну загарбникам. Чого там тільки не було – від петицій і звернень до цілодобових пікетів та пошкодження будівельної техніки, фізичних і моральних загроз. Тата били найняті тітушки, міліція (тоді ще міліція, стара й прогнила) відкривала проти нього кримінальні справи. В якийсь момент не витримала мама, її здоров'я зруйнували постійні хвилювання.

Але історичний центр – хай дорогою ціною – ми відстояли. І довели, що з будівельним свавіллям можна й потрібно боротись.

Потім інші активісти захистили Пейзажну Алею, Протасів Яр, інші визначні місця в нашому місті… Захистили від кого!? Від тих, хто називає себе «киянами»!

На жаль, повномасштабна війна не завадила, а навіть допомагає мародерам руйнувати історичне обличчя столиці.

Багато громадських активістів пішли добровольцями на фронт, дехто вже загинув чи відновлюється після важких поранень, масові акції під забороною. Найкращий час для рейдерства:(

Ви читали в шкільних підручниках про цінності, серед яких — повага до власної історії, до власної ідентичності. Хто і де виховує ті цінності в українцях, які планують стати членами європейської спільноти!?

Негідники в вишиванках, які говорять щирою українською мовою - отримали зелене світло для своїх чорних справ. І користуються цим в повній мірі.

Я не знаю, чому поліція й муніципальна варта не здатні встати на заваді мерзотникам.

Я не розумію, чому мовчить міська влада – і обраний киянами міський голова, і призначений зверху очільник військової адміністрації.

Може, чиновники та силовики «за старою доброю традиціїією» у змові з забудовникам?

Може, повернулися старі часи і старі порядки, проти яких повстала Революція Гідності?

Хочеться, щоб були і висновки, і вироки - як можна скоріше!

Інакше – за що Україна бореться одинадцятий рік поспіль, якщо ми, врешті-решт, повертаємось туди, звідки прийшли?

Olga Bogomolets

Теги: Памятник архитектуры · пам'ятки архітектури · Карандеев Ростислав · історичні будівлі · Усадьба Зеленских · Мінкульт · Минкульт · Кличко Виталий · Кличко

Тетяна Гриценко
РЕДАКТОР СТРІЧКИ НОВИН

23 липня 2024 г., 16:59 · Переглядів: 2335 · Коментарі: 1

Роздрукувати · Надіслати товаришу

Коментарі: